Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (ένατο πενταμελές τμήμα)

της 26ης Ιουνίου 2024*

«Υπαλληλική υπόθεση – Υπάλληλοι – Αποδοχές – Οικογενειακά επιδόματα – Σχολικό επίδομα – Άρνηση χορηγήσεως – Άρθρο 3, παράγραφος 1, του παραρτήματος VII του ΚΥΚ – Επαγγελματική εκπαίδευση – Μεταδευτεροβάθμια εκπαίδευση – Μεταβίβαση εξουσιών – Εκ νέου ανάληψη των μεταβιβασθεισών εξουσιών – Αρμόδια ΑΔΑ»

Στην υπόθεση T-698/21,

Γεώργιος Παρασκευαΐδης, κάτοικος Wezembeek-Oppem (Βέλγιο), εκπροσωπούμενος από τον Σ. Παππά, τη Δ.-Α. Παππά και τον Ά. Παππά, δικηγόρους,

προσφεύγων,

κατά

Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, εκπροσωπούμενου από τους M. Bauer και M. Alver,

και

Ευρωπαϊκής Επιτροπής, εκπροσωπούμενης από τον T. S. Bohr και την I. Melo Sampaio,

καθών

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (ένατο πενταμελές τμήμα),

συγκείμενο από τους Σ. Παπασσάβα, πρόεδρο, L. Truchot, H. Kanninen, R. Frendo (εισηγήτρια) και M. Sampol Pucurull, δικαστές,

γραμματέας: Α. Μαργέλης, διοικητικός υπάλληλος,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία, ιδίως δε:

– την ένσταση απαραδέκτου που προέβαλε η Επιτροπή με χωριστό δικόγραφο το οποίο κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 27 Ιανουαρίου 2022,

– τη διάταξη περί συνεκδικάσεως της ενστάσεως απαραδέκτου με την ουσία της υποθέσεως, της 15ης Ιουλίου 2022,

κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 4ης Οκτωβρίου 2023,

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με την ασκηθείσα δυνάμει του άρθρου 270 ΣΛΕΕ προσφυγή, ο προσφεύγων Γεώργιος Παρασκευαΐδης ζητεί την ακύρωση, πρώτον, της αποφάσεως του Γραφείου Διαχείρισης και Εκκαθάρισης (PMO) της 4ης Φεβρουαρίου 2021, το περιεχόμενο της οποίας επιβεβαιώνεται στο από 1ης Μαρτίου 2021 σημείωμά του, κατά την οποία ουδέν σχολικό επίδομα οφειλόταν στον προσφεύγοντα για το πρόγραμμα εκπαιδεύσεως που παρακολούθησε η κόρη του κατά το χρονικό διάστημα από τον Νοέμβριο του 2019 έως τον Αύγουστο του 2020, καθώς και της αποφάσεως με την οποία καθορίζεται η καταβολή σε δόσεις των αχρεωστήτως εισπραχθέντων ποσών και η οποία κοινοποιήθηκε στις 9 Μαρτίου 2021 (στο εξής, από κοινού: αποφάσεις του PMO), και, δεύτερον, της αποφάσεως της αρμόδιας για τους διορισμούς αρχής (στο εξής: ΑΔΑ) του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης της 19ης Ιουλίου 2021, με την οποία απορρίφθηκε η διοικητική ένσταση που είχε υποβάλει ο προσφεύγων κατά των εν λόγω αποφάσεων (στο εξής: απόφαση επί της διοικητικής ενστάσεως).

I. Ιστορικό της διαφοράς

2 Ο προσφεύγων είναι υπάλληλος του Συμβουλίου.

3 Με την απόφαση (ΕΕ) 2019/792 του Συμβουλίου, της 13ης Μαΐου 2019, περί αναθέσεως στην Ευρωπαϊκή Επιτροπή –Γραφείο Διαχείρισης και Εκκαθάρισης των Ατομικών Δικαιωμάτων (PMO)– της άσκησης ορισμένων εξουσιών οι οποίες ανήκουν στην αρμόδια για τους διορισμούς αρχή και στην αρχή την αρμόδια να συνάπτει συμβάσεις πρόσληψης (ΕΕ 2019, L 129, σ. 3, στο εξής: απόφαση της 13ης Μαΐου 2019), το Συμβούλιο ανέθεσε στο PMO, μεταξύ άλλων, την άσκηση των εξουσιών που αφορούν τη χορήγηση και τη διαχείριση των σχολικών επιδομάτων. Σύμφωνα με το άρθρο 1, παράγραφος 2, της εν λόγω αποφάσεως, το PMO παραιτείται από την άσκηση των εξουσιών που του ανατίθενται υπέρ του Συμβουλίου, αν τούτο ζητηθεί, σε μεμονωμένη περίπτωση, από την ΑΔΑ ή από την αρμόδια για τη σύναψη συμβάσεων προσλήψεως αρχή του Συμβουλίου.

4 Από τις 25 Νοεμβρίου 2019 έως τις 30 Αυγούστου 2020 η κόρη του προσφεύγοντος παρακολούθησε πρόγραμμα εκπαιδεύσεως στην ψυχοπαιδαγωγική (στο εξής: πρόγραμμα εκπαιδεύσεως). Βάσει του άρθρου 3 του παραρτήματος VII του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως των υπαλλήλων της Ευρωπαϊκής Ένωσης (στο εξής: ΚΥΚ), καταβλήθηκε στον προσφεύγοντα σχολικό επίδομα κατά τη διάρκεια του προγράμματος εκπαιδεύσεως (στο εξής: σχολικό επίδομα).

5 Στις 4 Φεβρουαρίου 2021 το PMO κοινοποίησε στον προσφεύγοντα απόφαση με την οποία δεν γινόταν δεκτό το αίτημά του για τη χορήγηση σχολικού επιδόματος, με την αιτιολογία ότι το ευρωπαϊκό σύστημα ακαδημαϊκών μονάδων για την επαγγελματική εκπαίδευση και κατάρτιση (ECVET) στο οποίο ενέπιπτε το πρόγραμμα εκπαιδεύσεως δεν ήταν επιπέδου τριτοβάθμιας εκπαιδεύσεως. Κατά συνέπεια, τα ποσά τα οποία του είχαν καταβληθεί ως σχολικό επίδομα έπρεπε να ανακτηθούν.

6 Την 1η Μαρτίου 2021, κατόπιν αιτήσεως επανεξετάσεως που είχε υποβάλει ο προσφεύγων στις 27 Φεβρουαρίου 2021, το PMO επιβεβαίωσε την απόφαση που μνημονεύεται στη σκέψη 5 ανωτέρω, επισημαίνοντας ότι η κόρη του προσφεύγοντος είχε λάβει μόνον 21 μονάδες ECVET,

ενώ βάσει του αναθεωρημένου πορίσματος αριθ. 237/05, σχετικά με τη χορήγηση του σχολικού επιδόματος και την ερμηνεία της έννοιας της κανονικής και πλήρους φοιτήσεως σε εκπαιδευτικό ίδρυμα κατά το άρθρο 3, παράγραφος 1, του παραρτήματος VII του ΚΥΚ, το οποίο εγκρίθηκε από το σώμα των προϊσταμένων διοικήσεως κατά τη 284η συνεδρίασή του, της 1ης Ιουλίου 2020 (στο εξής: αναθεωρημένο πόρισμα 237/05), είχε κριθεί ότι η προϋπόθεση περί κανονικής και πλήρους φοιτήσεως σε εκπαιδευτικό ίδρυμα πληρούται με την απόκτηση 30 διδακτικών μονάδων στο πλαίσιο του ευρωπαϊκού συστήματος μεταφοράς διδακτικών μονάδων (ECTS).

7 Στις 9 Μαρτίου 2021 το PMO απέστειλε στον προσφεύγοντα χρονοδιάγραμμα επιστροφής των ποσών που είχαν εισπραχθεί αχρεωστήτως ως σχολικό επίδομα.

8 Στις 31 Μαρτίου 2021 ο προσφεύγων, χρησιμοποιώντας ηλεκτρονικό έντυπο που είχε αποσταλεί από το σύστημα διαχειρίσεως προσωπικού του Συμβουλίου, υπέβαλε στο Συμβούλιο διοικητική ένσταση δυνάμει του άρθρου 90, παράγραφος 2, του ΚΥΚ κατά των αποφάσεων του PMO, αμφισβητώντας ιδίως τη δυνατότητα εφαρμογής του αναθεωρημένου πορίσματος 237/05. Στις 21 Απριλίου 2021 υπέβαλε διοικητική ένσταση με πανομοιότυπο περιεχόμενο στην Επιτροπή.

9 Με έγγραφο της 23ης Απριλίου 2021, το Συμβούλιο ζήτησε από το PMO, βάσει του άρθρου 1, παράγραφος 2, της αποφάσεως της 13ης Μαΐου 2019, να παραιτηθεί από την άσκηση των εξουσιών ΑΔΑ που του είχαν ανατεθεί όσον αφορά τη διοικητική ένσταση του προσφεύγοντος. Το PMO δέχθηκε το συγκεκριμένο αίτημα με έγγραφο της 10ης Ιουνίου 2021 (στο εξής: εκ νέου ανάληψη των μεταβιβασθεισών εξουσιών).

10 Στις 19 Ιουλίου 2021 το Συμβούλιο, γνωστοποιώντας παράλληλα στον προσφεύγοντα την εκ νέου ανάληψη των μεταβιβασθεισών εξουσιών, απέρριψε τη διοικητική ένσταση. Το Συμβούλιο έκρινε, κατ' ουσίαν, ότι δεν οφειλόταν σχολικό επίδομα βάσει του άρθρου 3, παράγραφος 1, του παραρτήματος VII του ΚΥΚ, καθόσον το πρόγραμμα εκπαιδεύσεως είχε επαγγελματικό χαρακτήρα και δεν οδηγούσε στην απόκτηση πτυχίου. Το Συμβούλιο επισήμαινε επίσης ότι, υπό τις συγκεκριμένες περιστάσεις, δεν απαιτούνταν να αποφανθεί επί της δυνατότητας εφαρμογής του κατώτατου ορίου των 30 διδακτικών μονάδων ECTS το οποίο προβλέπεται από το αναθεωρημένο πόρισμα 237/05.

II. Αιτήματα των διαδίκων

11 Ο προσφεύγων ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

– να κρίνει την προσφυγή παραδεκτή στο σύνολό της·

– να ακυρώσει τις αποφάσεις του PMO, καθώς και την απόφαση επί της διοικητικής ενστάσεως·

– να καταδικάσει τους καθών στα δικαστικά έξοδα.

12 Η Επιτροπή ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

– να κρίνει την προσφυγή απαράδεκτη στο μέτρο που στρέφεται κατ' αυτής·

– επικουρικώς, να απορρίψει την προσφυγή ως στερούμενη ερείσματος·

– να καταδικάσει τον προσφεύγοντα στα δικαστικά έξοδα.

13 Το Συμβούλιο ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

– να απορρίψει την προσφυγή·

– να καταδικάσει τον προσφεύγοντα στα δικαστικά έξοδα.

III. Σκεπτικό

A. Επί του παραδεκτού

14 Με την προσφυγή ζητείται η ακύρωση πλειόνων αποφάσεων οι οποίες έχουν εκδοθεί από δύο διαφορετικά θεσμικά όργανα και με τις οποίες απορρίπτεται το αίτημα του προσφεύγοντος για τη χορήγηση του σχολικού επιδόματος. Οι αποφάσεις του ΡΜΟ αποτελούν αποφάσεις της Επιτροπής, ενώ η απόφαση επί της διοικητικής ενστάσεως εκδόθηκε από την ΑΔΑ του Συμβουλίου, κατόπιν της εκ νέου αναλήψεως, κατά τη διάρκεια της προ της ασκήσεως της προσφυγής διαδικασίας, των μεταβιβασθεισών εξουσιών.

15 Η Επιτροπή προβάλλει ότι η προσφυγή είναι απαράδεκτη κατά το μέρος που στρέφεται κατ' αυτής, για τον λόγο ότι δεν αποτελεί την αρμόδια ΑΔΑ που εξέδωσε την απόφαση επί της διοικητικής εντάσεως, απόφαση η οποία συνιστά τη μόνη βλαπτική για τον προσφεύγοντα πράξη. Η Επιτροπή θεωρεί ότι, λαμβανομένης υπόψη της εκ νέου αναλήψεως από το Συμβούλιο των μεταβιβασθεισών εξουσιών, καθώς και της τροποποιήσεως των νομικών επιχειρημάτων με τα οποία τεκμηριώνεται η απόφαση επί της διοικητικής ενστάσεως, η εν λόγω απόφαση αντικατέστησε εκείνες του ΡΜΟ.

16 Στο υπόμνημα αντικρούσεως, το Συμβούλιο υποστηρίζει επίσης ότι, λόγω της εκ νέου αναλήψεως των μεταβιβασθεισών εξουσιών, η προσφυγή έπρεπε να ασκηθεί μόνον κατά του εν λόγω θεσμικού οργάνου.

17 Υπενθυμίζεται συναφώς ότι, λαμβανομένου υπόψη του ίδιου του σκοπού της, ο οποίος συνίσταται στην παροχή της δυνατότητας στη Διοίκηση να επανεξετάσει την απόφασή της, η προ της ασκήσεως της προσφυγής διαδικασία έχει δυναμικό χαρακτήρα, οπότε, στο σύστημα των μέσων έννομης προστασίας που προβλέπουν τα άρθρα 90 και 91 του ΚΥΚ, η Διοίκηση δύναται, αφενός, να απορρίψει τη διοικητική ένσταση και, αφετέρου, να οδηγηθεί σε τροποποίηση της αιτιολογίας βάσει της οποίας είχε εκδώσει την προσβαλλόμενη πράξη (βλ. απόφαση της 26ης Μαρτίου 2014, CP κατά Κοινοβουλίου, F-8/13, EU:F:2014:44, σκέψη 21 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία). Πράγματι, σκοπός της διαδικασίας διοικητικής ενστάσεως είναι να καταστήσει δυνατή την εκ μέρους της ΑΔΑ επανεξέταση της προσβαλλομένης πράξεως υπό το πρίσμα των αιτιάσεων που προβάλλει ο ενιστάμενος, με ενδεχόμενη τροποποίηση της αιτιολογίας στην οποία στηρίχθηκε το διατακτικό της (πρβλ. απόφαση της 21ης Μαΐου 2014, Mocová κατά Επιτροπής, T-347/12 P, EU:T:2014:268, σκέψεις 32 και 33).

18 Συγκεκριμένα, η συμπληρωματική αιτιολογία κατά το στάδιο της αποφάσεως επί της διοικητικής ενστάσεως συνάδει προς τον σκοπό του άρθρου 90, παράγραφος 2, του ΚΥΚ, το οποίο προβλέπει ακριβώς αιτιολογημένη απόφαση. Η εν λόγω διάταξη, όμως, συνεπάγεται κατ' ανάγκην ότι η αρχή που καλείται να αποφανθεί επί της διοικητικής ενστάσεως δεν δεσμεύεται από την αιτιολογία της αποφάσεως κατά της οποίας υποβλήθηκε η ένσταση (πρβλ. απόφαση της 15ης Σεπτεμβρίου 2017, Skareby κατά ΕΥΕΔ, T-585/16, EU:T:2017:613, σκέψη 19 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

19 Υπό τις συνθήκες αυτές, η προσφυγή, ακόμη και αν τυπικώς στρέφεται κατά της απορρίψεως της διοικητικής ενστάσεως, έχει ως αποτέλεσμα να υποβάλλεται στην κρίση του δικαστή η βλαπτική πράξη κατά της οποίας υποβλήθηκε η διοικητική ένσταση, εκτός από την περίπτωση που η απόρριψη της διοικητικής ενστάσεως έχει διαφορετικό περιεχόμενο από αυτό της πράξεως κατά της οποίας υποβλήθηκε η διοικητική ένσταση. Μια ρητή απόφαση περί απορρίψεως διοικητικής ενστάσεως, λαμβανομένου υπόψη του περιεχομένου της, μπορεί να μην έχει χαρακτήρα αμιγώς επιβεβαιωτικό της πράξεως την οποία προσβάλλει ο προσφεύγων. Τέτοια περίπτωση συντρέχει όταν η απόφαση περί απορρίψεως διοικητικής ενστάσεως περιέχει επανεξέταση της καταστάσεως του προσφεύγοντος, με γνώμονα νέα νομικά και πραγματικά στοιχεία, ή όταν η εν λόγω απόφαση τροποποιεί ή συμπληρώνει την αρχική. Στις περιπτώσεις αυτές, η απόρριψη της διοικητικής ενστάσεως συνιστά πράξη υποκείμενη σε δικαστικό έλεγχο, η οποία λαμβάνεται υπόψη από το δικαστήριο κατά την εκτίμηση της νομιμότητας της προσβαλλομένης πράξεως, μπορεί μάλιστα να θεωρηθεί βλαπτική πράξη η οποία αντικαθιστά την προσβαλλόμενη (βλ. απόφαση της 21ης Μαΐου 2014, Mocová κατά Επιτροπής, T-347/12 P, EU:T:2014:268, σκέψη 34 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

20 Εν προκειμένω, η απόφαση επί της διοικητικής ενστάσεως ελήφθη από το Συμβούλιο, αφού ζητήθηκε από το ΡΜΟ να παραιτηθεί από την άσκηση των εξουσιών του ως ΑΔΑ, σύμφωνα με το άρθρο 1, παράγραφος 2, της αποφάσεως της 13ης Μαΐου 2019. Το Συμβούλιο επιβεβαιώνει την άρνηση χορηγήσεως του σχολικού επιδόματος. Εντούτοις, η αιτιολογία που παρατίθεται στην απόφαση επί της διοικητικής ενστάσεως διαφέρει από την παρατιθέμενη στις αποφάσεις του ΡΜΟ. Συγκεκριμένα, ενώ το ΡΜΟ στηρίχθηκε στο αναθεωρημένο πόρισμα 237/05 προκειμένου να κρίνει ότι το πρόγραμμα εκπαιδεύσεως δεν πληρούσε το ποσοτικό κριτήριο περί κατώτατου ορίου 30 διδακτικών μονάδων ECTS για να χαρακτηρισθεί ως μεταδευτεροβάθμιας εκπαιδεύσεως, το Συμβούλιο ουδόλως έλαβε υπόψη το συγκεκριμένο κριτήριο, αλλά στηρίχθηκε σε ποιοτικό κριτήριο, το οποίο εστιάζει την ανάλυση στην ίδια τη φύση του προγράμματος εκπαιδεύσεως.

21 Ως εκ τούτου, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, με την απόφαση επί της διοικητικής ενστάσεως, το Συμβούλιο τροποποίησε πλήρως την αιτιολογία που παρετίθετο στις αποφάσεις του ΡΜΟ προβαίνοντας σε επανεξέταση της καταστάσεως του προσφεύγοντος. Επομένως, η εν λόγω απόφαση έχει αυτοτελές και διαφορετικό περιεχόμενο από τις αποφάσεις του ΡΜΟ και δεν μπορεί να θεωρηθεί αμιγώς επιβεβαιωτική των αποφάσεων αυτών.

22 Ως εκ τούτου, η απόφαση επί της διοικητικής ενστάσεως αντικατέστησε τις αποφάσεις του ΡΜΟ και συνιστά εν προκειμένω τη βλαπτική πράξη.

23 Συνεπώς, η προσφυγή είναι απαράδεκτη κατά το μέρος που στρέφεται κατά των αποφάσεων του ΡΜΟ και, ως εκ τούτου, κατά της Επιτροπής, από την οποία εκδόθηκαν οι αποφάσεις αυτές.

Β. Επί της ουσίας

24 Προς στήριξη της προσφυγής, ο προσφεύγων προβάλλει, κατ’ ουσίαν, τρεις λόγους ακυρώσεως οι οποίοι αφορούν:

– ο πρώτος, παραβίαση της αρχής της νομιμότητας λόγω, αφενός, ελλείψεως νομικής βάσεως ratione temporis και, αφετέρου, παράνομης αναδρομικής εφαρμογής του αναθεωρημένου πορίσματος 237/05·

– ο δεύτερος, ένσταση ελλείψεως νομιμότητας του αναθεωρημένου πορίσματος 237/05, το οποίο καθιερώνει διάκριση μεταξύ των προγραμμάτων επαγγελματικής εκπαιδεύσεως και των προγραμμάτων που οδηγούν στην απόκτηση πτυχίου, καθώς και αναρμοδιότητα των προϊσταμένων διοικήσεως να επιβάλουν την εν λόγω διάκριση·

– ο τρίτος, παράβαση του άρθρου 3, παράγραφος 1, του παραρτήματος VII του ΚΥΚ.

25 Με το υπόμνημα απαντήσεως ο προσφεύγων προβάλλει τέταρτο λόγο ακυρώσεως, περί ελλείψεως νομιμότητας της εκ νέου αναλήψεως των μεταβιβασθεισών εξουσιών, με τον οποίο, κατά συνέπεια, αμφισβητείται η αρμοδιότητα του Συμβουλίου να εκδώσει την απόφαση επί της διοικητικής ενστάσεως.

26 Το Γενικό Δικαστήριο θα εξετάσει κατ' αρχάς και από κοινού τον πρώτο και τον δεύτερο λόγο ακυρώσεως, εν συνεχεία τον τέταρτο και, τέλος, τον τρίτο λόγο ακυρώσεως.

1. Επί του πρώτου και του δευτέρου λόγου ακυρώσεως, με τους οποίους προβάλλεται παραβίαση της αρχής της νομιμότητας ως προς το αναθεωρημένο πόρισμα 237/05, λόγω της αναδρομικής εφαρμογής του και λόγω παράνομης διακρίσεως μεταξύ εκπαιδευτικών προγραμμάτων

27 Με τον πρώτο λόγο ακυρώσεως ο προσφεύγων βάλλει, κατ' ουσίαν, κατά της αναδρομικής εφαρμογής του αναθεωρημένου πορίσματος 237/05 και υποστηρίζει, επομένως, έλλειψη νομικής βάσεως ratione temporis όσον αφορά τις αποφάσεις του PMO.

28 Με τον δεύτερο λόγο ακυρώσεως ο προσφεύγων προβάλλει ένσταση ελλείψεως νομιμότητας του αναθεωρημένου πορίσματος 237/05, στο μέτρο που με το συγκεκριμένο πόρισμα καθιερώνεται διάκριση μεταξύ προγραμμάτων επαγγελματικής εκπαιδεύσεως και προγραμμάτων που οδηγούν στην απόκτηση πτυχίου. Ο προσφεύγων προβάλλει επίσης αναρμοδιότητα των προϊσταμένων διοικήσεως για την επιβολή της συγκεκριμένης διακρίσεως.

29 Το Συμβούλιο αμφισβητεί το βάσιμο των επιχειρημάτων του προσφεύγοντος.

30 Διαπιστώνεται συναφώς ότι, όπως προκύπτει από τις σκέψεις 6 και 10, καθώς και από τις σκέψεις 19 και 20 ανωτέρω, ενώ οι αποφάσεις του PMO στηρίζονταν στο αναθεωρημένο πόρισμα 237/05 κατά του οποίου βάλλουν ο πρώτος και ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως, στην απόφαση επί της διοικητικής ενστάσεως η ΑΔΑ του Συμβουλίου τροποποίησε πλήρως τα νομικά στοιχεία στα οποία στηριζόταν η ανάλυση προκειμένου να συναχθεί το συμπέρασμα ότι δεν οφειλόταν σχολικό επίδομα.

31 Ειδικότερα, στην απόφαση επί της διοικητικής ενστάσεως δεν ελήφθη υπόψη το αναθεωρημένο πόρισμα 237/05 το οποίο αποτελούσε τη νομική βάση των αποφάσεων του PMO, επισημάνθηκε δε ότι δεν απαιτούταν να αποφανθεί η ΑΔΑ του Συμβουλίου επί της δυνατότητας εφαρμογής του κατώτατου ορίου των 30 διδακτικών μονάδων ECTS που μνημονεύεται στο συγκεκριμένο αναθεωρημένο πόρισμα.

32 Ως εκ τούτου, ο πρώτος και ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως αφορούν αποκλειστικώς τις αποφάσεις του PMO.

33 Όπως, όμως, διαπιστώθηκε στη σκέψη 23 ανωτέρω, η προσφυγή είναι απαράδεκτη κατά το μέρος που αφορά την ακύρωση των αποφάσεων του PMO και, ως εκ τούτου, ο πρώτος και ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως που συνδέονται με τις εν λόγω αποφάσεις πρέπει να απορριφθούν ως αλυσιτελείς.

2. Επί του τετάρτου λόγου ακυρώσεως, με τον οποίο προβάλλεται αναρμοδιότητα του Συμβουλίου να άρει τη μεταβίβαση αρμοδιοτήτων στο PMO και να εκδώσει την απόφαση επί της διοικητικής ενστάσεως

α) Επί του παραδεκτού του τετάρτου λόγου ακυρώσεως

34 Το Συμβούλιο αμφισβητεί το παραδεκτό του τετάρτου λόγου ακυρώσεως υποστηρίζοντας ότι, σύμφωνα με το άρθρο 84 του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου, κατά τη διάρκεια της δίκης απαγορεύεται η προβολή νέου λόγου ή ισχυρισμού ο οποίος δεν στηρίζεται σε νομικά ή πραγματικά στοιχεία που ανέκυψαν κατόπιν της ασκήσεως της προσφυγής. Δεδομένου ότι γνωστοποίησε στον προσφεύγοντα την εκ μέρους του εκ νέου ανάληψη των εξουσιών που είχαν μεταβιβασθεί, το Συμβούλιο φρονεί ότι ο λόγος που προβάλλει ο προσφεύγων με το υπόμνημα απαντήσεως προβάλλεται εκπροθέσμως και είναι, ως εκ τούτου, απαράδεκτος.

35 Επισημαίνεται συναφώς ότι, μολονότι, κατ' αρχήν, η προβολή νέων λόγων ακυρώσεως ή ισχυρισμών πρέπει να τηρεί τις απαιτήσεις που προβλέπει το άρθρο 84 του Κανονισμού Διαδικασίας, ωστόσο, οι απαιτήσεις αυτές δεν έχουν εφαρμογή σε περίπτωση κατά την οποία λόγος ή ισχυρισμός, μολονότι δύναται να χαρακτηρισθεί ως νέος, έχει χαρακτήρα δημοσίας τάξεως (πρβλ. αποφάσεις της 15ης Σεπτεμβρίου 2016, La Ferla κατά Επιτροπής και ECHA, T-392/13, EU:T:2016:478, σκέψη 65, και της 24ης Σεπτεμβρίου 2019, Yanukovych κατά Συμβουλίου, T-301/18, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2019:676, σκέψη 64).

36 Όπως, όμως, υποστηρίζει ο προσφεύγων, ο λόγος ακυρώσεως που αφορά αναρμοδιότητα του εκδόσαντος τη βλαπτική πράξη έχει χαρακτήρα δημοσίας τάξεως, οπότε μπορεί να προβληθεί σε οποιοδήποτε στάδιο της διαδικασίας (πρβλ. αποφάσεις της 13ης Δεκεμβρίου 2018, Πιπιλιάγκας κατά Επιτροπής, T-689/16, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2018:925, σκέψη 39 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία, και της 28ης Σεπτεμβρίου 2022, Grieger κατά Επιτροπής, T-517/21, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2022:588, σκέψη 89 εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

37 Ως εκ τούτου, ο τέταρτος λόγος ακυρώσεως είναι παραδεκτός.

β) Επί του βασίμου του τετάρτου λόγου ακυρώσεως

38 Ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι η απόφαση επί της διοικητικής ενστάσεως ενέχει έλλειψη νομιμότητας λόγω αναρμοδιότητας του οργάνου που την εξέδωσε. Συναφώς, προβάλλει, κατ' ουσίαν, δύο αιτιάσεις.

39 Κατά πρώτον, ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι το Συμβούλιο μπορούσε να ανακαλέσει την ανάθεση εξουσιών στο PMO μόνο στο σύνολό της και όχι για μεμονωμένη περίπτωση. Υποστηρίζει συναφώς ότι τα άρθρα 90γ και 91α του ΚΥΚ δεν επιτρέπουν καμία εκ νέου ανάληψη μεταβιβασθεισών εξουσιών που έχουν ανατεθεί σε περίπτωση κατά την οποία το PMO έχει ήδη ασκήσει τις εξουσίες ΑΔΑ που αποτελούν αντικείμενο της εξουσιοδοτήσεως. Επισημαίνει επίσης ότι η συγκεκριμένη εκ νέου ανάληψη μεταβιβασθεισών εξουσιών εγείρει ζητήματα απτόμενα της αρχής της ασφάλειας δικαίου.

40 Κατά δεύτερον, ο προσφεύγων προβάλλει παράβαση ουσιώδους τύπου λόγω μη δημοσιεύσεως της ατομικής αποφάσεως περί εκ νέου αναλήψεως αρμοδιότητας εκ μέρους του Συμβουλίου, κατόπιν της υποβολής της διοικητικής ενστάσεώς του.

41 Το Συμβούλιο αμφισβητεί το βάσιμο των ως άνω επιχειρημάτων.

1) Επί της πρώτης αιτιάσεως με την οποία προβάλλεται αναρμοδιότητα του Συμβουλίου να αναλάβει εκ νέου τις μεταβιβασθείσες εξουσίες για μεμονωμένη περίπτωση

42 Κατά το άρθρο 2, παράγραφος 2, του ΚΥΚ, ένα ή περισσότερα όργανα μπορούν να αναθέτουν σε ένα από αυτά τα ίδια ή σε διοργανικό οργανισμό την άσκηση του συνόλου ή μέρους των εξουσιών που έχουν απονεμηθεί στην ΑΔΑ, πλην αποφάσεων που αφορούν διορισμούς, προαγωγές ή μεταθέσεις υπαλλήλων. Εν προκειμένω, δυνάμει του άρθρου 1, παράγραφος 1, στοιχείο α′, πρώτη περίπτωση, της αποφάσεως της 13ης Μαΐου 2019, το Συμβούλιο έκανε χρήση της συγκεκριμένης δυνατότητας αναθέτοντας στο ΡΜΟ, μεταξύ άλλων, τις εξουσίες του ως ΑΔΑ για τη χορήγηση και για τη διαχείριση αιτήσεων χορηγήσεως σχολικού επιδόματος τις οποίες υποβάλλει το προσωπικό του.

43 Όσον αφορά τους τομείς για τους οποίους τυγχάνει εφαρμογής το άρθρο 2, παράγραφος 2, του ΚΥΚ, το άρθρο 90γ του ΚΥΚ ορίζει ότι οι διοικητικές ενστάσεις υποβάλλονται στην εξουσιοδοτημένη ΑΔΑ, οι δε προσφυγές, βάσει του άρθρου 91α του ΚΥΚ, στρέφονται κατά του θεσμικού οργάνου από το οποίο εξαρτάται η εξουσιοδοτημένη ΑΔΑ.

44 Ως εκ τούτου, εν προκειμένω, η ΑΔΑ της Επιτροπής ήταν, κατ' αρχήν, αρμόδια να εκδώσει οποιαδήποτε απόφαση επί διοικητικής ενστάσεως που υποβάλλεται σχετικά με σχολικά επιδόματα όσον αφορά το προσωπικό του Συμβουλίου.

45 Επιπλέον, κατά τη νομολογία, η μεταβίβαση αρμοδιοτήτων αποτελεί πράξη με την οποία η μεταβιβάζουσα αρχή εκχωρεί την μεταβιβαζόμενη αρμοδιότητα και, συνεπώς, έχει ως αποτέλεσμα να πραγματοποιείται μεταφορά καθηκόντων, η οποία απαγορεύει, κατ' αρχήν, στην μεταβιβάζουσα αρχή να επικαλείται την μεταβιβασθείσα αρμοδιότητα, εκτός αν η απόφασή της πάσχει λόγω αναρμοδιότητας (πρβλ. απόφαση της 22ας Νοεμβρίου 2018, Janssen-Cases κατά Επιτροπής, T-688/16, EU:T:2018:822, σκέψη 31 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

46 Ωστόσο, επισημαίνεται, αφενός, ότι ο νομοθέτης δεν απέκλεισε ρητώς, στον ΚΥΚ, τη δυνατότητα εκ νέου αναλήψεως από το μεταβιβάσαν θεσμικό όργανο των εξουσιών που μεταβιβάσθηκαν βάσει του άρθρου 2, παράγραφος 2, του ΚΥΚ.

47 Αφετέρου, η νομολογία δέχεται ότι η μεταβιβάζουσα αρχή μπορεί να ασκήσει εκ νέου την αρμοδιότητα, κρίνοντας πάντως ότι η αρχή της ασφάλειας δικαίου, στην οποία στηρίζεται ο τυπικός χαρακτήρας των πράξεων μεταβιβάσεως αρμοδιότητας, επιτάσσει την εκ μέρους της εν λόγω αρχής προηγούμενη έκδοση ρητής πράξεως βάσει της οποίας αυτή ανακτά τη μεταβιβασθείσα αρμοδιότητα. Συγκεκριμένα, κατά τον ίδιο τρόπο που η μεταβίβαση αρμοδιοτήτων απαιτεί την έκδοση ρητής πράξεως με την οποία μεταφέρεται η σχετική εξουσία, η εκ νέου ανάληψη των μεταβιβασθεισών εξουσιών πρέπει να πραγματοποιείται μέσω της εκδόσεως ρητής πράξεως (πρβλ. απόφαση της 22ας Νοεμβρίου 2018, Janssen-Cases κατά Επιτροπής, T-688/16, EU:T:2018:822, σκέψη 31 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

48 Επιπλέον, από τη νομολογία προκύπτει ότι η αρχή της χρηστής διοικήσεως επιβάλλει, μεταξύ άλλων, η κατανομή αρμοδιοτήτων στον τομέα της διαχειρίσεως του ανθρώπινου δυναμικού να είναι σαφώς καθορισμένη και να έχει αποτελέσει αντικείμενο της δέουσας δημοσιότητας (πρβλ., κατ' αναλογίαν, απόφαση της 9ης Ιουλίου 2008, Kuchta κατά ΕΚΤ, F-89/07, EU:F:2008:97, σκέψη 62).

49 Εν προκειμένω, πρώτον, το άρθρο 1, παράγραφος 2, της αποφάσεως της 13ης Μαΐου 2019 επέβαλλε στο ΡΜΟ, έως τις 31 Δεκεμβρίου 2021, να ενημερώνει το Συμβούλιο για κάθε ένσταση που υποβάλλεται κατά αποφάσεως αφορώσας μέλος του προσωπικού του Συμβουλίου. Με την ίδια διάταξη διευκρινίζεται ότι, «[ε]άν το ζητήσει, σε μεμονωμένη περίπτωση, η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή ή η αρχή του Συμβουλίου η αρμόδια να συνάπτει συμβάσεις, το ΡΜΟ παραιτείται από την άσκηση των εξουσιών που του ανατίθενται δυνάμει της παραγράφου 1 του παρόντος άρθρου, και στην περίπτωση αυτή ασκεί τις εξουσίες της η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή ή η αρχή του Συμβουλίου η αρμόδια να συνάπτει συμβάσεις». Ως εκ τούτου, η εν λόγω διάταξη επέτρεπε ρητώς στο Συμβούλιο να ζητεί από το ΡΜΟ να παραιτηθεί από τις εξουσίες ΑΔΑ που του είχαν μεταβιβασθεί, προκειμένου το πρώτο να αναλάβει εκ νέου την άσκησή τους.

50 Ως εκ τούτου, το άρθρο 1, παράγραφος 2, της αποφάσεως της 13ης Μαΐου 2019 επέτρεπε ρητώς στο Συμβούλιο να αναλάβει εκ νέου τις μεταβιβασθείσες εξουσίες, ακριβώς σε μεμονωμένες περιπτώσεις και κατόπιν της υποβολής διοικητικής ενστάσεως.

51 Δεύτερον, δεν αμφισβητείται ότι η απόφαση της 13ης Μαΐου 2019 δημοσιεύθηκε προσηκόντως στην Επίσημη Εφημερίδα.

52 Τρίτον, το Συμβούλιο άσκησε την αρμοδιότητά του μόνον κατόπιν ρητής προηγούμενης πράξεως, με την οποία, στις 23 Απριλίου 2021, ζήτησε από το ΡΜΟ να παραιτηθεί από την εκ μέρους του άσκηση των μεταβιβασθεισών εξουσιών στη συγκεκριμένη περίπτωση, αίτηση την οποία δέχθηκε το δεύτερο στις 10 Ιουνίου 2021 (βλ. σκέψη 9 ανωτέρω).

53 Από όσα εκτίθενται στις ανωτέρω σκέψεις 49 έως 52 προκύπτει ότι η εκ νέου ανάληψη των εξουσιών που είχαν μεταβιβασθεί πληρούσε τις απαιτήσεις που απορρέουν από την αρχή της ασφάλειας δικαίου, ιδίως κατά την έννοια της νομολογίας η οποία μνημονεύεται στις σκέψεις 47 και 48 ανωτέρω.

54 Υπό τις συνθήκες αυτές, το γεγονός ιδίως ότι στο άρθρο 90γ του ΚΥΚ επισημαίνεται ότι οι αιτήσεις και οι διοικητικές ενστάσεις που αφορούν τις μεταβιβασθείσες εξουσίες υποβάλλονται στην εξουσιοδοτημένη ΑΔΑ δεν μπορεί να εξομοιωθεί με νομοθετική απαγόρευση εκ νέου αναλήψεως τέτοιων εξουσιών από τον φορέα τους, είτε εν όλω είτε εν μέρει. Δεν μπορεί να γίνει δεκτό ότι η εν λόγω διάταξη απαγορεύει εκ νέου ανάληψη των μεταβιβασθεισών εξουσιών κατά τη διάρκεια της προ της ασκήσεως της προσφυγής διαδικασίας, όπως διατείνεται ο προσφεύγων, λαμβανομένου ιδίως υπόψη του δυναμικού χαρακτήρα της, όπως υπενθυμίζεται με τη νομολογία που μνημονεύεται στη σκέψη 17 ανωτέρω.

55 Ως εκ τούτου, πρέπει να απορριφθεί η πρώτη αιτίαση με την οποία προβάλλεται αναρμοδιότητα του Συμβουλίου να αναλάβει εκ νέου τις εξουσίες που είχε μεταβιβάσει όσον αφορά μεμονωμένη περίπτωση.

2) Επί της δεύτερης αιτιάσεως, με την οποία προβάλλεται μη δημοσίευση της ατομικής αποφάσεως περί εκ νέου αναλήψεως των μεταβιβασθεισών εξουσιών

56 Ο προσφεύγων προσάπτει στο Συμβούλιο μη δημοσίευση της ατομικής αποφάσεως περί εκ νέου αναλήψεως των μεταβιβασθεισών εξουσιών κατόπιν της υποβολής της διοικητικής ενστάσεώς του.

57 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι, αφενός, βάσει του άρθρου 21 του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης και του άρθρου 76, στοιχείο δ', του Κανονισμού Διαδικασίας, όπως αυτά ερμηνεύονται κατά πάγια νομολογία, το δικόγραφο της προσφυγής πρέπει να περιέχει τους προβαλλομένους λόγους και επιχειρήματα κατά τρόπο αρκούντως σαφή και ακριβή ώστε να παρέχεται η δυνατότητα στον μεν καθού να προετοιμάσει την άμυνά του, στο δε δικαιοδοτικό όργανο να αποφανθεί επί της προσφυγής, χωρίς ενδεχομένως να χρειάζεται να αναζητήσει άλλα στοιχεία. Ελλείψει των ανωτέρω, η ασαφής ή αόριστη αιτίαση είναι απαράδεκτη (βλ. απόφαση της 23ης Μαρτίου 2022, ON κατά Επιτροπής, T-730/20, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2022:155, σκέψη 44 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

58 Εν προκειμένω, ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι το Συμβούλιο, μη δημοσιεύοντας την απόφαση περί ανακλήσεως της μεταβιβάσεως εξουσιών, όσον αφορά τη διοικητική ένσταση, υπέπεσε σε παράβαση ουσιώδους τύπου. Εντούτοις, δεν επισημαίνει τη νομική βάση η οποία θα επέβαλλε την όποια υποχρέωση δημοσιεύσεως της ατομικής αποφάσεως και δεν αναπτύσσει περαιτέρω, κατά τρόπο αρκούντως σαφή και ακριβή, τα επιχειρήματά του σχετικά με την εν λόγω αιτίαση.

59 Ως εκ τούτου, η δεύτερη αιτίαση πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτη βάσει του άρθρου 76 του Κανονισμού Διαδικασίας.

60 Εν πάση περιπτώσει, ακόμη και αν υποτεθεί ότι με τη δεύτερη αιτίασή του ο προσφεύγων έχει ως σκοπό να προβάλει έλλειψη γνωστοποιήσεως σε αυτόν της ατομικής αποφάσεως περί εκ νέου αναλήψεως των μεταβιβασθεισών εξουσιών όσον αφορά τη διοικητική ένσταση, επισημαίνεται ότι η ανάληψη αυτή συντελέσθηκε στις 10 Ιουνίου 2021, ημερομηνία του εγγράφου του PMO με το οποίο γνωστοποιούνταν στο Συμβούλιο η σύμφωνη γνώμη του PMO να παραιτηθεί από την άσκηση των εξουσιών που είχαν μεταβιβασθεί. Βεβαίως, το συγκεκριμένο έγγραφο δεν κοινοποιήθηκε στον προσφεύγοντα, ο οποίος ενημερώθηκε σχετικώς μόλις κατά τον χρόνο επιδόσεως της αποφάσεως επί της διοικητικής ενστάσεως, στις 19 Ιουλίου 2021, ήτοι πέντε και ήμισυ εβδομάδες αργότερα (βλ. σκέψεις 9 και 10 ανωτέρω).

61 Ωστόσο, κατά πάγια νομολογία, η καθυστερημένη γνωστοποίηση ατομικής αποφάσεως στον αποδέκτη της δεν δύναται να επιφέρει ακύρωσή της, δεδομένου ότι είναι πράξη μεταγενέστερη της αποφάσεως και, ως εκ τούτου, δεν ασκεί καμία επιρροή στο περιεχόμενό της (αποφάσεις της 29ης Οκτωβρίου 1981, Arning κατά Επιτροπής, 125/80, EU:C:1981:248, σκέψη 9, και της 7ης Φεβρουαρίου 2007, Caló κατά Επιτροπής, T-118/04 και T-134/04, EU:T:2007:37, σκέψη 79).

62 Επιπλέον, όπως προκύπτει από τη σκέψη 8 ανωτέρω, ο προσφεύγων υπέβαλε την ένστασή του κατά πρώτον στο Συμβούλιο και, μόνον τρεις εβδομάδες αργότερα, στην Επιτροπή, διαβιβάζοντάς της αντίγραφο της διοικητικής ενστάσεως που είχε υποβάλει στο Συμβούλιο.

63 Εξάλλου, ο προσφεύγων ούτε υποστηρίζει ούτε, κατά μείζονα λόγο, καταδεικνύει ότι η έκδοση της αποφάσεως επί της διοικητικής ενστάσεως από το Συμβούλιο και όχι από την Επιτροπή μπορούσε, αφ' εαυτής, να θίγει κάποια από τις εγγυήσεις που του παρέχονται βάσει του ΚΥΚ ή τους κανόνες περί χρηστής διοικήσεως στον τομέα διαχειρίσεως του προσωπικού.

64 Κατά συνέπεια, συνάγεται το συμπέρασμα ότι η εκ νέου ανάληψη από το Συμβούλιο των μεταβιβασθεισών εξουσιών δεν ενέχει καμία διαδικαστική παρατυπία, οπότε ο προσφεύγων δεν δύναται να υποστηρίζει βασίμως ότι η απόφαση επί της διοικητικής ενστάσεως ελήφθη από αναρμόδια αρχή.

65 Επομένως, ο τέταρτος λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος.

3. Επί του τρίτου λόγου ακυρώσεως, με τον οποίο προβάλλεται παράβαση του άρθρου 3, παράγραφος 1, του παραρτήματος VII του ΚΥΚ

66 Με τον τρίτο λόγο ακυρώσεως, ο οποίος αποτελείται από δύο σκέλη, προβάλλεται παράβαση του άρθρου 3, παράγραφος 1, του παραρτήματος VII του ΚΥΚ.

67 Στο πλαίσιο του πρώτου σκέλους, ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι, κατά το αναθεωρημένο πόρισμα 237/05, η προϋπόθεση περί «πλήρους» φοιτήσεως σε ανώτατο εκπαιδευτικό ίδρυμα πληρούται, κατ' ουσίαν, μόνον όταν οι σπουδές που πραγματοποιούνται αντιστοιχούν σε 30 διδακτικές μονάδες ECTS. Επομένως, κατά τον προσφεύγοντα, το εν λόγω αναθεωρημένο πόρισμα επέβαλε παράνομη επιπλέον προϋπόθεση, περιορίζοντας το πεδίο εφαρμογής του άρθρου 3, παράγραφος 1, του παραρτήματος VII του ΚΥΚ ώστε να καταλαμβάνει μόνον τα προγράμματα πανεπιστημιακής εκπαιδεύσεως, αποκλειομένης κάθε επαγγελματικής εκπαιδεύσεως παρέχουσας δικαίωμα στη χορήγηση ακαδημαϊκών μονάδων ECVET.

68 Όπως, όμως, προκύπτει από τις σκέψεις 30 έως 32 ανωτέρω, η ΑΔΑ του Συμβουλίου ουδόλως έλαβε υπόψη το αναθεωρημένο πόρισμα 237/05 το οποίο αποτελούσε τη νομική βάση των αποφάσεων του PMO, με συνέπεια το πρώτο σκέλος του τρίτου λόγου ακυρώσεως που αφορά τις δεύτερες αποφάσεις να πρέπει να απορριφθεί ως αλυσιτελές.

69 Προς στήριξη του δευτέρου σκέλους του τρίτου λόγου ακυρώσεως, ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι η απόφαση επί της διοικητικής ενστάσεως αντιβαίνει στο άρθρο 3, παράγραφος 1, του παραρτήματος VII του ΚΥΚ, καθόσον εισάγει διάκριση μεταξύ μεταδευτεροβάθμιας εκπαιδεύσεως και επαγγελματικής εκπαιδεύσεως.

70 Το Συμβούλιο αμφισβητεί το βάσιμο των ως άνω επιχειρημάτων.

71 Υπενθυμίζεται συναφώς ότι, κατά το άρθρο 3, παράγραφος 1, του παραρτήματος VII του ΚΥΚ, σχολικό επίδομα οφείλεται για κάθε συντηρούμενο τέκνο ηλικίας τουλάχιστον πέντε ετών, που φοιτά κανονικά και πλήρως σε σχολείο πρωτοβάθμιας ή δευτεροβάθμιας εκπαιδεύσεως το οποίο χρεώνει δίδακτρα ή σε ίδρυμα μεταδευτεροβάθμιας εκπαιδεύσεως.

72 Με την απόφαση επί της διοικητικής ενστάσεως, το Συμβούλιο έκρινε ότι ο προσφεύγων δεν δικαιούνταν τη χορήγηση του σχολικού επιδόματος. Αφενός, το πρόγραμμα εκπαιδεύσεως ήταν επαγγελματικού χαρακτήρα και είχε ως αποτέλεσμα την απόκτηση ακαδημαϊκών μονάδων ECVET και όχι διδακτικών μονάδων ECTS. Αφετέρου, δεν παρείχε δικαίωμα αποκτήσεως πανεπιστημιακού πτυχίου ή πανεπιστημιακού μεταπτυχιακού τίτλου σπουδών και, ως εκ τούτου, δεν ενέπιπτε στην πανεπιστημιακή εκπαίδευση κατά το ελληνικό εκπαιδευτικό σύστημα. Το Συμβούλιο συνήγαγε εκ των ανωτέρω ότι το πρόγραμμα εκπαιδεύσεως δεν μπορούσε να χαρακτηρισθεί ως «μεταδευτεροβάθμιας εκπαίδευσης» κατά την έννοια του άρθρου 3, παράγραφος 1, του παραρτήματος VII του ΚΥΚ.

73 Στο πλαίσιο της παρούσας διαδικασίας, το Συμβούλιο υποστήριξε ότι το άρθρο 3, παράγραφος 1, του παραρτήματος VII του ΚΥΚ, βάσει του οποίου παρέχεται δικαίωμα χορηγήσεως σχολικού επιδόματος, πρέπει να ερμηνεύεται υπό το πρίσμα του άρθρου 2, παράγραφος 3, στοιχείο β′, του εν λόγω παραρτήματος, το οποίο προβλέπει τη χορήγηση επιδόματος για συντηρούμενο τέκνο το οποίο πραγματοποιεί σχολική ή επαγγελματική εκπαίδευση.

74 Κατά το Συμβούλιο, το γεγονός ότι η έννοια της «επαγγελματικής εκπαιδεύσεως» μνημονεύεται στο άρθρο 2, παράγραφος 3, στοιχείο β′, του παραρτήματος VII του ΚΥΚ, περί επιδόματος συντηρούμενου τέκνου, πλην όμως απουσιάζει από το άρθρο 3, παράγραφος 1, του παραρτήματος VII του ΚΥΚ, περί σχολικού επιδόματος, καταδεικνύει ότι η έννοια της «επαγγελματικής εκπαιδεύσεως» αποτελεί αυτοτελή έννοια, διακριτή εκείνης της «μεταδευτεροβάθμιας εκπαιδεύσεως», από την οποία, μεταξύ άλλων, το άρθρο 3, παράγραφος 1, του ίδιου παραρτήματος εξαρτά τη χορήγηση του σχολικού επιδόματος. Ως εκ τούτου, η μεταδευτεροβάθμια εκπαίδευση δεν μπορεί, κατά το Συμβούλιο, να περιλαμβάνει την επαγγελματική εκπαίδευση, με συνέπεια να μην οφείλεται σχολικό επίδομα σε περίπτωση κατά την οποία το οικείο τέκνο ακολουθεί τέτοια εκπαίδευση.

75 Το Γενικό Δικαστήριο επισημαίνει συναφώς ότι, όπως προκύπτει από τη σκέψη 71 ανωτέρω, το άρθρο 3, παράγραφος 1, του παραρτήματος VII του ΚΥΚ απαιτεί να πληρούνται ιδίως τρεις προϋποθέσεις για τη χορήγηση του σχολικού επιδόματος, ήτοι, πρώτον, φοίτηση σε ανώτατο εκπαιδευτικό ίδρυμα, δεύτερον, κανονική φοίτηση και, τρίτον, πλήρη φοίτηση. Επομένως, το άρθρο 3, παράγραφος 1, του παραρτήματος VII του ΚΥΚ ουδόλως μνημονεύει το είδος της εκπαιδεύσεως αυτής καθεαυτήν.

76 Αντιθέτως, όμως, προς όσα προβάλλει το Συμβούλιο, εάν ο νομοθέτης δεν μνημόνευσε το είδος της παρεχόμενης από ανώτατο εκπαιδευτικό ίδρυμα εκπαιδεύσεως στο πλαίσιο του άρθρου 3, παράγραφος 1, του παραρτήματος VII του ΚΥΚ, ενώ το μνημόνευσε στο πλαίσιο του άρθρου 2, παράγραφος 3, στοιχείο β′, του εν λόγω παραρτήματος, ούτε το Συμβούλιο ούτε το Γενικό Δικαστήριο νομιμοποιούνται να το επιβάλουν ως πρόσθετη προϋπόθεση.

77 Συγκεκριμένα, το Γενικό Δικαστήριο έχει κρίνει ότι, βεβαίως, η διάκριση μεταξύ σχολικής και επαγγελματικής εκπαιδεύσεως κατά το άρθρο 2, παράγραφος 3, στοιχείο β′, του παραρτήματος VII του ΚΥΚ επέτρεπε τη μη καταβολή του σχολικού επιδόματος που προβλέπεται στο άρθρο 3, παράγραφος 1, του εν λόγω παραρτήματος σε περίπτωση κατά την οποία το συντηρούμενο τέκνο ακολουθεί επαγγελματική εκπαίδευση χωρίς καμία σχέση με εκπαιδευτικό ίδρυμα. Αντιθέτως, η διάκριση αυτή δεν αποκλείει την καταβολή του σχολικού επιδόματος όταν το συντηρούμενο τέκνο ακολουθεί επαγγελματική εκπαίδευση η οποία παρέχεται από εκπαιδευτικό ίδρυμα στο οποίο φοιτά κανονικά και πλήρως (πρβλ., κατ’ αναλογίαν, απόφαση της 29ης Ιανουαρίου 1993, Wery κατά Κοινοβουλίου, T-86/91, EU:T:1993:7, σκέψεις 44, 45, 50 και 51).

78 Κατά συνέπεια, ο επαγγελματικός χαρακτήρας της εκπαιδεύσεως δεν ασκεί επιρροή στη χορήγηση του σχολικού επιδόματος βάσει του άρθρου 3, παράγραφος 1, του παραρτήματος VII του ΚΥΚ, υπό τον όρο ότι αυτή παρέχεται από εκπαιδευτικό ίδρυμα.

79 Η ερμηνεία αυτή επιρρωννύεται από την αιτιολογική σκέψη 3 του κανονισμού (ΕΕ) 317/2013 της Επιτροπής, της 8ης Απριλίου 2013, για την τροποποίηση των παραρτημάτων των κανονισμών (ΕΚ) αριθ. 1983/2003, (ΕΚ) αριθ. 1738/2005, (ΕΚ) αριθ. 698/2006, (ΕΚ) αριθ. 377/2008 και (ΕΕ) αριθ. 823/2010 όσον αφορά τη Διεθνή Τυποποιημένη Ταξινόμηση της Εκπαίδευσης (ΕΕ 2013, L 99, σ. 1), κατά την οποία τα θεσμικά όργανα της Ένωσης πρέπει να κάνουν χρήση

ταξινομήσεων εκπαίδευσης που να είναι συμβατές με την αναθεωρημένη Διεθνή Τυποποιημένη Ταξινόμηση της Εκπαίδευσης ISCED 2011. Πράγματι, το σημείο 2, δεύτερο εδάφιο, του αναθεωρημένου πορίσματος 237/05 παραπέμπει στην ISCED προκειμένου να ορίσει την έννοια της κανονικής και πλήρους φοιτήσεως σε ανώτατο εκπαιδευτικό ίδρυμα.

80 Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, όμως, το Συμβούλιο αναγνώρισε, αφενός, ότι η ISCED ορίζει την ανώτατη εκπαίδευση ως περιλαμβάνουσα τόσο τη συνήθως νοούμενη ως πανεπιστημιακή εκπαίδευση όσο και εκείνη που αντιστοιχεί στην προχωρημένη επαγγελματική εκπαίδευση και, αφετέρου, ότι το Πανεπιστήμιο Αιγαίου (Ελλάδα), στο οποίο πραγματοποιήθηκε το πρόγραμμα εκπαιδεύσεως, αποτελεί ανώτατο εκπαιδευτικό ίδρυμα.

81 Υπό τις συνθήκες αυτές, συνάγεται το συμπέρασμα ότι το Συμβούλιο δεν μπορούσε να αρνηθεί τη χορήγηση του σχολικού επιδόματος στον προσφεύγοντα με την αιτιολογία ότι το πρόγραμμα εκπαιδεύσεως δεν μπορούσε να χαρακτηρισθεί ως «μεταδευτεροβάθμιας εκπαίδευσης» κατά την έννοια του άρθρου 3, παράγραφος 1, του παραρτήματος VII του ΚΥΚ.

82 Λαμβανομένου υπόψη του συνόλου των προεκτεθέντων, πρέπει, αφενός, να γίνει δεκτό το δεύτερο σκέλος του τρίτου λόγου ακυρώσεως και, ως τούτου, να ακυρωθεί η απόφαση επί της διοικητικής ενστάσεως και, αφετέρου, να απορριφθεί η προσφυγή κατά τα λοιπά.

IV. Επί των δικαστικών εξόδων

83 Κατά το άρθρο 134, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου.

84 Ωστόσο, κατά το άρθρο 135, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, όταν τούτο επιβάλλεται για λόγους επιείκειας, το Γενικό Δικαστήριο μπορεί να αποφασίσει ότι ο ηττηθείς διάδικος φέρει, πέραν των δικαστικών εξόδων του, μέρος μόνον των εξόδων του αντιδίκου ή ότι δεν πρέπει να καταδικασθεί στα έξοδα αυτά.

85 Εν προκειμένω, ο προσφεύγων ηττήθηκε όσον αφορά το ζήτημα του παραδεκτού της προσφυγής κατά το μέρος που στρέφεται κατά των αποφάσεων του PMO και, ως εκ τούτου, κατά της Επιτροπής.

86 Εντούτοις, το Γενικό Δικαστήριο εκτιμά ότι, εν προκειμένω, η μεταβατική διάταξη που περιέχεται στο άρθρο 1, παράγραφος 2, της αποφάσεως της 13ης Μαΐου 2019, ερμηνευόμενη σε συνδυασμό με τα άρθρα 90γ και 91α του ΚΥΚ (βλ. σκέψεις 43 και 49 ανωτέρω), ενδέχεται να προκάλεσε ορισμένη αμφισημία ως προς τη βλαπτική εν προκειμένω πράξη.

87 Υπό τις συνθήκες αυτές, μολονότι ο προσφεύγων ηττήθηκε ως προς τα αιτήματά του κατά το μέρος που αυτά στρέφονταν κατά της Επιτροπής, η προσήκουσα εκτίμηση του συνόλου των περιστάσεων της συγκεκριμένης υποθέσεως επιβάλλει να αποφασισθεί ότι το εν λόγω θεσμικό όργανο φέρει τα δικαστικά έξοδά του.

88 Καθόσον το Συμβούλιο ηττήθηκε επί της ουσίας, πρέπει να φέρει τα δικαστικά έξοδά του, καθώς και τα δικαστικά έξοδα στα οποία υποβλήθηκε ο προσφεύγων.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (ένατο πενταμελές τμήμα)

αποφασίζει:

1) Κρίνει την προσφυγή απαράδεκτη κατά το μέρος που στρέφεται κατά της Ευρωπαϊκής Επιτροπής.

2) Ακυρώνει την απόφαση του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης της 19ης Ιουλίου 2021, με την οποία απορρίφθηκε η διοικητική ένσταση του Γεωργίου Παρασκευαΐδη κατά των αποφάσεων του Γραφείου Διαχείρισης και Εκκαθάρισης των Ατομικών Δικαιωμάτων της Επιτροπής της 4ης Φεβρουαρίου 2021, της 1ης Μαρτίου 2021 και της 9ης Μαρτίου 2021.

3) Απορρίπτει την προσφυγή κατά τα λοιπά.

4) Το Συμβούλιο φέρει, πέραν των δικαστικών εξόδων του, τα δικαστικά έξοδα στα οποία υποβλήθηκε ο Γ. Παρασκευαΐδης.

5) Η Επιτροπή φέρει τα δικαστικά έξοδά της.

Παπασάββας Truchot Kanninen

Frendo Sampol Pucurull

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 26 Ιουνίου 2024.

Ο γραμματέας
V. Di Bucci

Ο πρόεδρος